

Bu sayımızda yine bir öykü yazmanızı istiyoruz. Bize göndereceğiniz öykülerden birini ya da birkaçını seçerek Nisan 2003 sayımızda yayımlayacağız. İlk olarak bu resmi inceleyin. Gördükleriniz neler düşündürüyor? Bunları bir öyküye dönüştürebilir misiniz? Şimdi yapmanız gereken, tasarladığınız öyküyü en güzel yazınızla bir kâğıda aktarıp bize göndermek.

A d r e s
Bilim Çocuk Dergisi PK 156 06100 Kavaklıdere Ankara

Öyküleriniz Şiirleriniz

Fil Yavrusu

Ben bir gün ormanda gezerken küçük bir fil yavrusuyla karşılaştım. İlk başta bana zarar vermesinden korktum. Ama daha sonra bana bir zararı olmayacağını anladım. Ben de bu fil yavrusunu yaşadığım yere götürdüm. Çok bitkin duruyordu. Karnının aç olduğunu farkettilim, ona yiyecek bir şeyler verdim. Çok hoşuna gitti; bana daha mutlu bir şekilde bakmaya başladı. Aradan aylar geçti. Yavru fil gelişmeye, büyümeye başladı. Artık tek başına rahat bir şekilde yaşamını sürdürebiliyordu. Babamla, birlikte onu gerçek yaşam yeri olan ormana götürüp bırakmaya karar verdik. Çünkü onun en rahat yaşayacağı yer orasıydı. Onu son kez sevip vedalaştım. Bana hüzünlü gözlerle baktığını gördüm. O da ayrılmak istemiyor gibiydi. Zor da olsa onu orada bırakıp evimize döndük. Dönerken yolda, her canlı yaşayabileceği en uygun ve doğal ortamda yaşamalı diye düşündüm.

Imran Özlük

Zekai Dede İÖÖ/5-A

Sevgi Evrenin Dilidir

Okava, Afrika'nın ortalarında küçük bir köyde yaşıyordu. Köyün sürüsünü otlatmak Okava'nın babasının işiydi. O da sekiz yaşından bu yana babasına yardım ediyordu. Bir gün babasıyla birlikte sürüyü su kenarına getirdiler. Hayvanları sularken babası birden tedirgin oldu. Tam arkalarından koca bir fil sürüsü geliyordu. O anda yere düştü. Minicik bir fil yavrusunun, hortumuyla başını okşadığını farkettilim. Korkmadı; Okava korkmadı! Minik filin gözleri sevgi doluydu. Ninesinin anlattığı bir öyküde sık sık tekrarlanan bir söz takıldı aklına. Ayağının acısını unutup gülümsedi. Ninesi bu masalın üç cümlesinde bir, "sevgi evrenin dilidir" derdi.

İlgi Demirkese

Balibey İÖÖ/3-B/Mustafakemalpaşa

Cano'yla Cino

Ben Afrika sınırlarının içinde bir kasabada oturuyorum. Hayvanlarla ilgili bir araştırma yapıyordum. Fillere karşı bir merakım vardı. Bu yüzden filleri araştırmak istedim. Afrika'nın ormanlarına doğru yola çıkım. Akşam olmuştu. Saat geç olmaya başlamıştı. Araştırmamı ertesi güne bırakmak zorunda kaldım. Sabah olmuş, kahvaltımı yapıp yola koyulmuştum. Arabayla ilerlemeye başladım. Yol bayağı uzundu. Sonra bir dere kenarına gittim. Önümde binlerce ağaçlık vardı. Ağaçları geçtikten sonra bir yavru fil gördüm. Yanına yaklaştım. Bir hayli üzgündü. Çünkü ağzında büyük bir yara vardı. Ona yardım etmek istedim. Ağzındaki yaranın nedeni bir çivi idi. Bu çivi almamak oldukça zordu. En sonunda çıkardım. Canlanmaya başlamıştı. O bana, ben de ona iyi davranmaya başlamıştım. Dost olmuştuk. Filin adını Cino koydum. Benimle arabanın yanına kadar geldi. Ondan ayrılacağım için çok üzgündüm. İkimizin de gözlerimiz dolmuş, birbirimize bakakalmıştık. Yanıma yaklaşarak hortumuyla sarıldı. Ben de ona sarıldım. Arabaya binerek uzaklaştım. File yardım ettiğim için çok sevinçliydim. Ben bu olaydan bir şey çıkardım. Gerçek dostluk böyle olmalı. Hiç şaşırmanın, bir hayvanla bir insan da dostluk içinde yaşayabilir.

Ezgi Çetin

Cemil Akyüz İÖÖ/5-D/Karşıyaka/İzmir

Arkadaşlık

Bir akşam babam elinde bir kitapla eve geldi. Hemen yanına gidip kitabı aldım. Babama "hoşgeldin" demeyi bile unutmıştım. Odama gidip okumaya başladım. Önce kitabın arkasından konusuna baktım. Yazar, Kenya ve çevresindeki yaşamı anlatmıştı. Kitabı bitirdiğimde bu insanlar ilgimi çekmeye başlamıştı. Kitabı okuduktan 20 yıl sonra da bu ilgilim devam diyordu ve her geçen gün arttı. Bir gün bir fırsatını bulup Kenya'ya gittim. Çok mutlu olmuşum. Yanımda rehberimle yürürken bir arazide buldum kendimi. Birden durdum. 20 metre ötemizde bir Kenyalı ve yavru bir fil oturmuş; arkadaşlık kurmuş gibiydiler. Onları rahatsız etmek istemediğimi rehberime söyledim. O da bunu anlayışla karşıladı. O anda aklıma fotoğraf makinem geldi. Onların iki poz resmini çektim. Çok sevinçliydim. Bir süre sonra onlar ayrıldılar. Ben ve rehberim de yolumuza devam ettik. O arkadaşlık görüntülerini gözümün önünden hiç eksik etmedim.

O. Başar Taşkın

Özel Emine Örnek İÖÖ/6-C/Bursa